

El pou del vernís

Butlletí
d'informació

Editorial

Aquest any 2006 contempla unes activitats interessants de la nostra Entitat. La primera serà la visita a una edifici singular d'Esplugues, amb un valor històric i arquitectònic important per a la nostra vila, que s'ha previst realitzar el proper dissabte 18 de març.

La segona, la visita a l'antiga colònia tèxtil Vidal de Puig-Reig, avui convertida en museu. És força interessant veure com es treballava el cotó a les primeries de segle i com funcionava una colònia tèxtil. La sortida tindrà lloc el dissabte 1 d'abril d'enguany.

La tercera, serà l'acte poètico-musical del proper 6 d'abril, intítulat: "Any Mozart engalanat amb poesia maragalliana", que tindrà lloc al Centre Municipal Puig Coca, a les 19,30 h. i amb la participació d'un quartet musical i rapsodes. Aquest acte cultural té també l'objectiu d'honorar Sant Jordi, patró de Catalunya.

En un altre ordre, hem de comunicar-vos que clausurarem, de moment, les Trobades de la Gent Gran el proper Juny de 2006, car volem dedicar el nostre esforç en la confecció d'una Miscel·lània que presentarà a Esplugues una part de les aportacions de la gent gran i que és d'una gran riquesa històrica per la nostra vila.

En el transcurs del proper semestre, a part de la Caminada popular que realitzem amb la col·laboració de l'Espluga Viva, intentarem organitzar algun acte que ens permeti retrobar-nos amb els nostres socis i simpatitzants.

Finalment, voldríem assenyalar la nostra satisfacció per l'acte nadalenc del 2005, intítolat: "Nadal: Pau i Llibertat", que tingué lloc el passat 1 de desembre de 2005, que va consistir en un concert de Vivaldi pel quartet In Nobis, una poesia natalenca a cura del rapsode Jordi Udina, uns cants a cura d'una representació de la ciutadania de Can Vidalet i acabant-lo amb un cant comú en el que hi van participar tots els presents.

Us animen a col·laborar amb nosaltres i donar-nos suport en les nostres activitats.

El Museu-Casa Verdaguer: Vil·la Joana-Vallvidrera

El Museu-Casa Verdaguer de Vil·la Joana, és un dels centres del Museu d'Història de Barcelona i està dedicat a la memòria d'un dels autors més importants de la Renaixença. Com sabeu, la Renaixença va ser el procés de recuperació de la llengua i literatura catalanes que es produí sobretot en la segona meitat del segle XIX i que va propiciar un formidable moviment de recuperació nacional i la recatalanització de tota la ciutadania. Aquest Museu ens aproxima, doncs, al coneixement de la vida i l'obra de Jacint Verdaguer, conegut popularment com Mn. Cinto Verdaguer.

Vil·la Joana, situada al bell mig de la serra de Collserola, és una masia del segle XIX, si bé els orígens de la qual daten del segle XVI. El 1902, els propietaris de la casa, la família Miralles, van acollir Jacint Verdaguer els darrers dies de la seva vida, quan els metges li var recomanar aires de muntanya, amb l'esperança que es recuperés d'una llarga malaltia.

Jacint Verdaguer i Santaló, (Folgueroles 1845 – Vallvidrera 1902), és el màxim representant de la Renaixença. Amb més de cinquanta obres –com l'Atlàntida, Canigó, Aires del Montseny, Pàtria, Sant

Francesc, Dietari d'un pelegrí a Terra Santa, En defensa pròpia, l'emigrant o el Virolai de la mare de Déu de Montserrat– va posar les bases de la literatura catalana contemporània i, a més, va conrear tots els estils literaris.

Gran viatger i coneixedor de la natura i el territori català, la seva obra es va nodrir de tota la riquesa d'aquests paisatges i vivències. L'any 1922 l'Ajuntament de Barcelona va comprar Vil·la Joana a la família Miralles.

El Museu, inaugurat l'any 1963, estructura la col·lecció en dos espais: el sentimental i el narratiu-literari. L'espai sentimental consta d'estances proveïdes de mobiliari de l'època: la cambra on va morir el 10 de juny de 1902, el despatx, l'oratori i la galeria on descansava, amb objectes personals del poeta.

L'espai narratiu-literari consta de sis sales d'exposició que, a través de fotografies, primeres edicions, gravats, escultures i manuscrits del poeta, permeten al visitant conèixer la trajectòria vital i literària de Jacint Verdaguer.

El Museu posa a disposició del públic

Com conviure amb el senglar a Collserola

El senglar (*Sus scrofa*) és el mamífer més gran de la fauna de Collserola. Al Parc, el pes mitjà dels adults és d'uns 50 kg i els exemplars més grans no solen sobrepassar els 90 kg. Es tracta d'una espècie omnívora que aprofita gran varietat d'aliments, especialment els fruits del bosc com els aglans de les alzines i els roures a la tardor. En altres èpoques de l'any menja també herbes i furga per terra per cercar bulbs i arrels o petits invertebrats. De vegades aprofita les plantes conreades.

En anys d'abundància de menjar. Les femelles poden tenir tres o quatre cries anomenades ratllons per les característiques ratlles del seu pelatge durant els primers mesos de vida. Els grups més nombrosos solen estar formats per femelles adultes amb les seves cries, mentre que els mascles adults solen ser més solitaris. A Catalunya, com a molts indrets d'Europa, la població de senglars ha augmentat durant les últimes dècades, a causa dels profunds canvis en el paisatge rural i agrícola.

El Consorci del Parc de Collserola, que ha editat aquesta informació, assenyalava també:

1. No donar mai de menjar als senglars.
2. No apropar-se als senglars. Segueixen essent animals salvatges.
3. No deixar menjar dels animals domèstics a l'abast dels senglars.
4. Dipositar les bosses d'escombraries a dins dels contenidors.
5. Protegir horts i jardins de l'entrada dels senglars.
6. Conduir amb precaució en zones de muntanya on hi hagi senglars.

Com conviure amb el senglar a Collserola

El senglar és un dels animals més destacats de la fauna salvatge de Collserola.

Si us plau, no el domestiqueis !

Parc de Collserola Generalitat de Catalunya
Departament de Medi Ambient

Sabies...

(Extret del Butlletí del Parc de Collserola núm.. 70)

d'on ve el nom de Collserola? El mot Collserola és la combinació de coll més la fusió de l'antic sa i la paraula erola (un pla petit al cim d'una muntanya o bé una clariana de conreu). Cal tenir en compte que aquest coll de l'erola havia de ser important, car hi passava el camí de Barcelona a Sant Cugat. Segons la informació que es disposa, el nom ja es documenta l'any 988. Així i tot, no és fins l'època moderna que el nom s'estén del coll a la serra.

Flora de Sant Pere Màrtir

MIMOSA

Acacia dealbata
Fam. Mimosàcies

L'existència d'un bosquet de mimoses a St. Pere Màrtir és ben insòlit.

Aquí tenim les mimoses com arbres ornamentals de jardí, però hi ha qui les fa servir per estabilitzar el terreny.

És el cas del bosquet de mimoses de St. Pere Màrtir en terreny de llicorella molt esmicolada, sense argiles ni guixos que la lliguin i per això inestable i les mimoses hi són per fixar el terreny bo i regenerant-ne les arrels.

No fa gaire, després d'una tongada de pluges vaig veure 3 o 4 metres d'arrels nues dins de xaragalls superficials seguint el pendent. Vaig tornar-hi a passar al cap d'uns 4 mesos i hi vaig trobar les arrels cobertes d'una espessa brotada de petites mimoses tocant-se les unes amb les altres, de cosa de mig metre d'alçada tal com es veu a la fotografia.

Recordo un gran bosc de mimoses plantades per estabilitzar el terreny, a la pista forestal de Maçanet

de Cabrenys al santuari de Les Salines, situades a la part més pendent de la muntanya. No ho he vist enlloc més.

La mimosa és un arbre exòtic originari d' Austràlia d'arrelament horitzontal i poc profund. L'escorça és llisa i grisa, les branques cobertes d'una borra blanca i la capçada espessa.

Les fulles són perennes, alternes i cadascuna és composta d'una trentena o més de parells de pinnes o nervis que a la vegada porten una vuitantena de parells de folicols d'uns 3 cm de llargada i molt estrets; en total una sola fulla pot disposar de 800 folíols o més. Són d'un color verd-blavís clar i mat i per sota encara més clar.

Les flors de color groc viu formen uns conjunts esfèrics d'uns 6 mm que cobreixen totes les rames. Fan una olor molt fina, neta i elegant.

Els fruits són llegums en tavelles espargibles. Floreix el febrer.

Hivern del 2006
Andreu Ferret

